

Ik kijk naar mezelf

Door Merugia Vrede

He hallo, ik heet Amanda. Amanda Berenhout om precies te zijn, maar weet je dat boeit eigenlijk niet. Het boeit ook niet hoe oud ik ben, waar ik woon, wie mijn ouders zijn, wie mijn tweelingzus is, op welke school ik zit enz. weet je waarom omdat ik eigenlijk Amanda Berenhout niet ben. Ja, oké ik heet zo wel maar ik ben het niet. Ik ben dromen. Ik voel dat ik in een verhaal zit dat ben ik. Ik, het verhaal is een droom omdat het zich in mijn hoofd afspeelt. Telkens als ik niks te doen heb (dat is heel vaak) gaat de droom verder. Het is niet dat het leven om mij heen saai is maar ik ben de droom en het verhaal dat is mijn leven. Als mijn leven in mijn hoofd gebeurt, boeit het mij niet wat er buiten mij gebeurt. Mijn ouders zeuren er altijd over dat ik met mijn leven in mijn hoofd moet stoppen. Ze sleuren me de hele tijd mee naar dokter maar het helpt toch niet. Het zal ze nooit lukken mij te laten stoppen met mijn leven. Weet je misschien snap je het niet. Misschien snap je het nog niet misschien moet je eerst in mijn droom zijn geweest. Je zult het snel genoeg weten.

Ik zit vandaag in een klaslokaal. Het interesseert niet welke dag het is. Ik zie een bord met daarvoor een grappig mannetje met een klein brilletje op. Hij zit druk te praten en beweegt veel, soms stoot hij tegen iets aan. Ik zie allemaal kinderen om mij heen.

Plots wordt het allemaal grijs. Ik ben weer in mijn leven. Ik zit op een klein houten stoeltje in een grijs uitzierende kamer. Mijn ouders zijn druk met de typemachine. Ze zitten te schrijven. We moesten hier blijven anders kunnen we niet verder gaan met ons geloof uit te oefenen. Verder zie ik 3 houten stoeltjes en een klein tafeltje met daarop een klein pannetje, 3 bordjes, 3 mokjes en 3 setjes bestek. Achter de deur zit een klein gangetje. Daar is een muurtje gebouwd van op elkaar gestapelde bakstenen. Daar achter zitten stapels vastgebonden pakketjes met geheime gedrukte papieren erin. We zouden ze geven aan mensen als we langs deuren gaan ook al mag het niet. Plotseling weet ik wie ik ben. Ik ben Andrea Schmit, een Duits meisje dat is gevlucht naar Nederland. Het was gevaarlijk in Duitsland. Ik ben Jehovah's getuige en probeer ervoor te zorgen dat ik stiekem aan zoveel mogelijk mensen kan vertellen dat er vlug een einde zal komen aan deze vreselijke tijd. Ik weet dat dit werk gevaarlijk is en dat we opgepakt kunnen worden, daarom zitten we ook in deze kamer voor de zekerheid. Ik voel me echt bang als ik langs deuren ga om te vertellen over mijn geloof. Er wordt heel hard op de deur gebonkt. Ik hou mijn adem in. Mijn ouders bergen hun spullen op. Ik ga bij mijn moeder staan die probeert haar zenuwen in bedwang te houden. Er komen Duitse soldaten binnen. Ze schreeuwen en zoeken naar iets wat ze niet aan staat. Ze kijken achter de deur. Ik word nog banger en durf niet te kijken. Ik hoor Duitse stemmen en een rustige moederstem die Andrea zegt. Andrea, Amanda. Ik schrik wakker uit mijn leven. Ik kan er echt niet tegen als iemand me uit mijn leven weghaalt. Voor mij staat het mannetje. Iedereen staart naar mij. Een jongen die denkt dat hij te veel is schreeuwt: 'Die zat zeker weer in dromenland, die domme Dromedaris.' Wat een rotopmerking. Ik sta boos op. Ik ren de klas uit, de school uit en fiets weg. Ik wil naar mijn leven, snik ik.

Meteen wordt alles grijs. 'Lieverds, ik ben erg trots op jullie. Na maanden van inspanningen en stress hebben we toch een paar mooie ontwerpen. Dus concentreer je, loop rechtop, maak er een mooie show van en bovenal niet lachen als het niet moet.' Alle modellen geven me een knuffel en kijken me trots aan. Ik kijk naar mezelf. Ik heb een heel mooi rood jurkje aan en mijn haar is mooi opgestoken. Ik ben Saskia Meijerhout. Ik ben een groot modeontwerpster. Ik geef een modeshow voor veel belangrijke mensen uit verschillende landen. Ik moet op. Iedereen klapt voor mij en al mijn modellen komen nog een keer op. Ze blijven klappen en gaan zelfs staan en geven me bloemen en ik krijg veel kussen. Ik zwaai nog een keer naar de mensen en dan....

Zoals de woorden luiden: kennis is macht. Ik kijk naar mezelf. Mijn hand die zwaait is nog steeds omhoog. Ik draag een mooi crèmekleurig zijden doek. Ik ben Alormoro, een Romeins senaatlid. Ik kijk om me heen. Om mij heen staan 60.000 mannen en ze luisteren allemaal naar mij. Ze zijn het allemaal met mij eens en hebben bewondering voor mijn krachtige stem en de woorden die ik gebruik. Ze kijken naar mij op want ik ben hun voorbeeld en ze hebben respect voor mij. 'Ik wou dat het ook buiten mijn leven zo was,' zucht ik. Ik schrik op uit mijn leven. Oh even vergeten ik ben aan het fietsen. Een kwade automobilist tikt kwaad op zijn voorhoofd en kijkt dan naar mij. Misschien is het beter als ik ga lopen.

Ik stap af en meteen wordt alles weer grijs. Tammy, hou op met dansen! Ik kijk in een spiegel. Ik zie een heel mooi bruin meisje met prachtig mooi opgestoken haar. Ik ben Tammy Bless. Ik woon in Amerika in 1960. Ik hou veel van dansen. Mijn ouders waren goede dj's maar door de verdeeldheid tussen blank en zwart werden ze ontslagen. Volgens mij waren de blanken gewoon jaloers. Nu hebben mijn ouders een minderwaardig beroep. Mijn ouders willen niet dat ik verder ga met dansen. Ze willen dat ik verdriet krijg omdat ik word afgewezen maar ik wil doorgaan. Ik zal ze laten zien wie ik ben. Bewijzen dat ik ook al ben ik bruin nog steeds iets kan betekenen. Ik wil dat mensen anders over mij gaan denken in de positieve zin. Mijn ouders moeten trots op mij zijn....

Ik sta niet ik vlieg. Ik kijk naar mezelf. Ik heb prachtig vleugels maar in vergelijking met de rest van de zwerm om me heen is het niets. Ik ben maar een buitenbeentje. Mijn broers en zussen zijn gezond en sterk maar ik niet. Ik was zwak en mijn ouders dachten dat ik dood ging. Toch heb ik het gered maar het is moeilijk de rest bij te houden. We vliegen met de zwerm naar het zuiden. Het lukt me vaak de rest bij te houden. Maar nu... waar zijn de anderen? Ik zie ze een paar kilometers vliegen. Ik probeer zo hard mogelijk te vliegen maar ik ben te zwak om hen bij te houden. Ik word moe maar probeer door te vliegen. Ik kraai zo hard als ik kan. Het is een verdrietig gekraai totdat ik naar beneden val. Iemand schreeuwt iets. Wat is het? Andrea, Saskia, Alormoro, Tammy, Amanda, Meisje, Meisje!!!

BOM!!

Hoi, ik ben Amanda Berenhout. Ik ben 15 jaar oud. Ik heb twee lieve ouders en een lieve tweelingzus. Vroeger vond ik dat wat ik droomde mijn leven was. Ik was de hele tijd in dromenland en het boeide me niet wat buiten mij gebeurde. Toen ik 3 jaar was vond ik het fijn om in mijn eentje te spelen. Toen ik ouder werd vond ik het fijn alleen te zitten en dan te fantaseren over dingen die ik had gezien. Ik begon het steeds vaker te doen totdat ik 3 maanden geleden een aanrijding kreeg. Ik had een hersenschudding en mijn rechterbeen en arm waren gebroken. Mijn ouders waren nog bezorgder geworden dan ze al waren en probeerden steeds met mij te praten maar mij boeide het nog steeds niet wat ze zeiden. Mijn leven was in mijn hoofd. Totdat ik al mijn personages die ik in mijn dromen was voor mij stonden. Ze keken erg bezorgd. Ik begon te huilen omdat ik wist dat ze bedoelden dat ik moest ophouden hen te zijn. Ik moest Amanda zijn, niet hen. Ik luisterde toen naar mijn ouders en ging naar een psycholoog. Ik kwam erachter dat mijn dromen betekenden dat ik eigenlijk ook iets buiten mijn leven wilde betekenen. Ik was dan bang voor dingen buiten mijn leven maar wilde zoveel dingen dat ik ze gewoon in mijn hoofd verzon. Ik ben in 3 maanden heel wat veranderd. Ik heb niet meteen vrienden en zit soms nog wel eens in een droom maar ik praat meer. En ben niet meer de Dromedaris maar ik ben Amanda Berenhout en ik vind het geweldig. Zelf heb ik een spreuk gemaakt waaraan ik heel veel heb. Die luidt:
Dromen zijn net CO2 zonder CO2 kunnen we niet leven maar met te veel en helaas is er teveel van wordt het een ramp op aarde vooral als je er niks tegen doet.